

Dok30

Lars Rune Føleide  
Moldbakken 17  
5042 BERGEN

Deres referanse Vår referanse 08-190209MED-BBYR/04

Dato 25.02.2009

**Oversendingsbrev**  
**Hordaland Politidistrikt -Henrik Johan Molnes**

Vedlagt oversendes til orientering:

	<b>Dokumentdato</b>	<b>Dokumentnummer</b>
<b>Dokument</b> Dom i straffesak	24.02.2009	190209123



**Bergen tingrett**

Bergen tingrett

*A. Torvanger*  
Christin T i Torvanger  
pr

Vedlegg

Postadresse Postboks 7412,5020  
Bergen

Sentralbord 55699700

Saksbehandler Ann  
Christin Torvanger

Bankgiro

Organisasjonsnummer  
974737418

Kontoradresse Tårnplass 2,  
Bergen

Telefaks 55699701

Telefon 55699803

Ekspedisjonstid  
0800-1530

InternetUE-post  
[www.domstol.no](http://www.domstol.no)  
[bergen.tingrett@domstol.no](mailto:bergen.tingrett@domstol.no)

# BERGEN TINGRETT



## DOM

---

**Avsagt:** 24.02.2009  
**Saksnr:** 08-190209MED-BBYR/04 Marte Røv  
**Rettsens leder:** dommerfullmektig  
**Meddommere:** Egil Hamre  
Trygve Skagestad

Ikke begrensninger i adgangen til offentlig gjengivelse

Den offentlige påtalemyndighet  
**mot**  
Henrik Johan Molnes

Politiinspektør Sidsellsachsen  
Advokat Gisle Didriksen

## DOM

Henrik Johan Molnes, er født 16.08.1985 og bor i Breiviksveien 14, 5042 Bergen.

Ved tiltalebeslutning utferdiget av Hordaland Politidistrikt 18.11.2008 er han satt under tiltale ved Bergen tingrett for overtredelse av

### **Straffeloven § 229 første straffalternativ**

for å ha skadet en annen på legeme eller helbred.

### **Grunnlag:**

Søndag 7. september 2008 ca kl. 05.00 på Norges Handelshøyskole i Helleveien 30 i Bergen, bet han Lars Rune Føleide i Øyenbrynet slik at han fikk et sår som måtte syes med 5 sting.

\*\*\*

Hovedforhandling ble holdt 19.02.2009. Tiltalte møtte og erkjente seg ikke skyldig etter tiltalebeslutningen. Retten mottok forklaring fra 5 vitner, og det ble foretatt slik dokumentasjon som framgår av rettsboken. Aktor nedla påstand om at tiltalte dømmes i samsvar med tiltalebeslutningen til 45 timer samfunnsstraff. Videre nedla aktor påstand om at tiltalte dømmes til å betale erstatning til fornærmede samt oppreisningserstatning fastsatt etter rettens skjønn, samt at han idømmes sakskostnader etter rettens skjønn. Forsvarer nedla påstand om at tiltalte frifinnes, subsidiært at han anses på mildeste måte .

### **Retten vurdering**

#### *Skyldspørsmålet*

Etter de bevis som ble ført under hovedforhandlingen i saken har retten lagt følgende faktum til grunn som bevist utover en hver rimelig og fornuftig tvil:

Mine kommentarer skrives i blått, med Calibri skrift og noe større font.

Jeg må si meg overrasket over at det er vanlig rettspraksis i Norge å bruke kun pen og papir, uten at det blir tatt i bruk mer moderne verktøy som lydopptaker eller en referent. Alle som går på NHH har nok fått oppleve det at oppmerksomheten blir noe redusert når man samtidig må notere. Det kan gå rimelig fort i svingene også, så det er ikke alltid like lett å få med seg alt som blir sagt. Spesielt er dette tilfelle når du har 5 vitner som ikke har helt samsvar i sin vitneforklaring, hvor det kan virke mer som 5 uavhengige historier som fortelles uten at de lett lar seg gjøre å knytte de sammen til én hendelse. Det

hjelper ikke på at samtidlige som setter sin fot i den rettsalen også har en viss grad av forutinntatthet i forhold til hva som egentlig skjedde den natten. Det vil prege den informasjonen som blir vektlagt, spesielt når det blir presentert mer enn én versjon. Det er følgelig vanskelig for retten å gjengi ordrett det som blir sagt, og i riktig kronologisk rekkefølge fortelle hva som faktisk skjedde. Ved NHH lærer vi om ulike fallgruver, nærmere bestemt informasjonsprosesseringsfallgruver hvor en type kalles: *Innramming* (framing). Det vil si at måten informasjonen blir presentert på kan påvirke utfallet. Et studie påviste dette ved å gi valget om å investere i 5 ulike aksjefond og et rentefond. Da valgte 75% aksjefond, og 25% valgte rentefondet. Mens en annen gruppe fikk tilbud om et aksjefond, og 5 ulike rentefond. 34% valgte da aksjefondet, og 66% valgte rentefondet.

Employees of TWA		Employees of University of California		
choose from:	average % invested	choose from:	average % invested	
Equity Fund 1	75%	Equity Fund	34%	
Equity Fund 2		Bond Fund 1		66%
Equity Fund 3		Bond Fund 2		
Equity Fund 4		Bond Fund 3		
Equity Fund 5		Bond Fund 4		
Bond Fund	25%	Bond Fund 5		

I denne saken har 5 personer valgt å fortelle en usannhet, og jeg utgjør bare 1 person som kan fortelle det som faktisk skjedde. Det er allment kjent at aksjefond gir bedre avkastning enn rentefond over tid. Likevel velger 66% av de ansatte ved Universitetet i California rentefond siden utvalget er vesentlig større en alternativet. Det samme utfallet fikk jeg oppleve, hvor 66% av dommerne (begge lekdommere) stemte i favør av tiltalte. Dette er tilfeldig utvalgte borgere uten noe form for opplæring og bevisstgjøring av denne typen fallgruver. De kjenner tydeligvis heller ikke til fullgruven om irrasjonell eskalering av et engasjement (irrational escalation of commitment bias), som forklarer mye hvorfor saken ikke har blitt løst på et tidligere tidspunkt.

Søndag 07.09.2008 ca kl. 05.00 på Norges Handelshøyskole i Bergen ble det holdt lukket nachspiel i et rom i skolens bygg som disponeres av studentforeningen Direksjonsmusikken. Både tiltalte og fornærmede Lars Rune Føleide var til stede på nachspielet, foruten flere andre personer som også var til stede i rommet. På grunn av at fornærmede hadde tatt bilder inne på rommet, ble fornærmede bedt om å forlate lokalet av direksjonsmusikkmedlem Harald Øyen. Fornærmede motsatte seg dette, da han ikke mente det var noen grunn til å be ham om å gå fra festen. Etter noe diskusjon tok Harald Øyen og et annet medlem av studentforeningen, Jarle Sjong Mathisen, tak i fornærmede for å føre ham ut av lokalet. Fornærmede motsatte seg fortsatt utvisningen, og strittet i mot da han ble forsøkt ført ut av lokalet av Øyen og Mathisen. Fornærmede tok da fatt i noen barkraker som stod i rommet og slengte disse bort fra seg.

I vitneforklaringen ble det forklart at jeg kastet de nevnte barkrakkene, men de unnlot å si at jeg først slo barkrakkene mot hverandre. Retten har åpenbart tolket dette i en mer realistisk versjon, hvor jeg bare slenger/velter barkracker. Retten får heller ikke med seg det at også Jarle skal ha gitt meg en advarsel, det blir ikke nevnt at Harald holdt diskusjonen gående med meg i 10 minutter og retten har åpenbart ikke skjønnt det at når det blir gitt opptil flere advarsler – så må jeg også få muligheten til å ta flere bilder mellom hver advarsel. Så det som blir gjengitt her er bare en sterkt forenklet og følgelig en feil versjon av det som ble forklart av vitnene. Jeg opplever det som skremmende at ikke engang en norsk rett skal kunne klare å få med seg alt av det som blir sagt. Da er det høyst på tide å ta i bruk hjelpemidler dersom det ikke skal mer til for å manipulere retten.

Da tiltalte, som på dette tidspunkt kom inn i rommet, så det som foregikk, besluttet han å gå bort til Øyen og Mathisen for å hjelpe dem med å få fornærmede ut uten å vite bakgrunnen for hvorfor fornærmede skulle tas ut. Tiltalte tok tak i fornærmede, og dro i ham i den hensikt å føre ham ut. Ulrik Andreassen kom også til, og de var da fire personer som aktivt eller mer passivt deltok i forsøket på å få fornærmede ut. På et tidspunkt hadde Harald Øyen tiltalte på sin ene side og fornærmede på sin andre. Fornærmede rettet da et slag med knyttet neve mot tiltalte, som traff tiltalte i ansiktet. Tiltalte reagerte umiddelbart på slaget ved å dra fornærmede mot seg og bite ham, et bitt som traff fornærmedes øyebryn. Etter å ha bitt tak i fornærmede rygget tiltalte umiddelbart bort fra fornærmede. Fornærmede grep under hendelsen også tak i skjortekragen på både Ulrik Andreassen og Glenn Kvisler.

Her er retten virkelig på bærtur og driv nesten med fri fortellerkunst. Retten har den vanskelige oppgaven å gjenfortelle en historie på bakgrunn av de sprikende vitneutsagn som ble gitt. Realiteten er at det ikke var lett å bli klok på de vitneutsagn som ble gitt, og det var ingen klar sammenheng mellom de ulike utsagnene. Retten har her latt tvilen komme til gode for alle 5 involverte, og fyller selv inn de mange tomrom og hull i forklaringene. Henrik hadde overhodet ingen grunn til å komme inn på rommet uten først å ha vært på toalettet, noe han sa ingenting om hverken i retten eller i møte med kjernestyret. Harald forklarte i retten at han diskuterte med meg i 10 minutter, hvor det ble gitt advarsler også fra Jarle. Tar vi utgangspunkt i 2 advarsler, så kan vi tenke oss at jeg brukte 5 minutter fra jeg fikk advarselen til jeg tok et nytt bilde – som gir et forløp på totalt 20 minutter. Ingen er på toalettet er så lenge, og i et lite rom med relativt få folk – så vil Henrik nødvendigvis få med seg sakens kjerne i forhold til at jeg ikke etterkommer advarsler om bildetaking.

Retten er åpenbart ikke interessert i slike forløp til hendelsen, og hopper utålmodig til selve episoden hvor skaden oppstod i følge de involvertes versjon. Retten unnlater også elegant å trekke frem det at tiltalte ikke kunne huske hvilken side jeg skulle ha truffet han med knyttet neve, Retten velger også å forenkle detaljnivået ved å unnlate om fornærmede stod på høyre eller venstre side av Harald – noe han faktisk sa i retten. Retten er godt i gang med sin fortelling, og unnlater følgelig å si noe om hvem som faktisk så at Henrik bet meg i ansiktet – hvor svaret er ingen! Retten fortsetter å si at bittet ”traff” meg, som om det skulle ha vært et slag – noe som bare understreker hvor lite erfaren retten er med voldsskader forårsaket av et bitt. De har heller ikke undersøkt saken nøye, for mitt øyebryn er faktisk uberørt av kuttet. Kuttet er lokalisert mellom øyenbrynet og øyet, et sted det ville være svært så vanskelig eller umulig å påføre tilsvarende kutt kun ved bruk av tenner.

Retten har åpenbart ikke tenkt over det at det faktisk er fysisk umulig for tiltalte å klare å bite meg så høyt oppe når han selv er 180 cm høy, og jeg er 183 cm høy. Dvs. at han måtte bite nærmere 10 cm over hans egen munn, som betyr at han først måtte tvinge meg ned i knestående før han med vilje og viten kunne gjort et forsøk på å bite meg. Men noe slikt ble ikke forklart i retten. Retten kan umulig ha fulgt godt med under forklaringen, ettersom de innbiller seg at Glenn Kvisler var inne på rommet (Rum). Dette er ikke tilfelle, siden han forklarte at han kom fra de nye toalettene og så meg først ute på gangen – hvor det også forklares at noe av mine eiendeler blir sendt ut gjennom dørsprekken. De fortalte også at jeg tok kvelertak, ikke at jeg tok tak i skjortekragen. Nok en misoppfatning og vrangrepresentasjon av retten.

Fornærmede ble så tatt ut på gangen utenfor studentforeningens lokale, hvor han oppholdt seg sammen med flere andre Direksjonsmusikkmedlemmer inntil en vakter kom til noen minutter senere og tok med seg fornærmede bort fra gangen. Som følge av tiltaltes bitt fikk fornærmede et synlig kutt ved Øyenbrynet som det blødde noe fra. Dette var synlig umiddelbart etter hendelsen.

Retten sier ingenting om at Harald hentet G4S vekten, og ingen sa noe som helst om at det tok flere minutter før han kom. Det ser også ut til at retten ikke fikk med seg hvilke medlemmer av Direksjonsmusikken jeg opphold meg med ute i gangen, og den eneste som nevnte ordet blod i sin vitneforklaring var Harald – og det var i forbindelse det som skjedde rett etter Henrik bet meg (hvor Harald ikke så selve bittet), men at var noe kaotisk med blod og greier. Men ikke på noe tidspunkt ble det sagt at jeg stod blødende og ventet ute på gangen i flere minutter, så jeg begynner virkelig å lure på hvor

utfordrende det egentlig må være for retten å skrive en dom. Når de ikke klarer å få gjengitt hendelsesforløpet riktig, så skal det virkelig godt gjøres å komme frem til en riktig dom. Vitnene brukte ved en rekke anledninger uttrykk som "Et eller annet, sant.", "..og sanne ting..", "..på en måte.." og "..liksom..". Så vitnene var på ingen måte trygg i sin tale, og da er det selvsagt vanskelig for retten å gjengi noe som er så diffust.

Retten har bygget sin bevisvurdering på tiltaltes egen forklaring, samt forklaringene til vitnene Ulrik Andreassen, Glenn Kvisler, Jarle Sjong Mathisen og Harald Øyen som alle helt eller delvis var til stede under hendelsen. Samtlige av disse forklarte seg i all hovedsak sammenfallende i forhold til det faktum som tiltalen baserer seg på og om hendelsens øvrige omstendigheter. Når det gjelder selve volden som ble utøvd mellom tiltalte og fornærmede så har retten i særlig grad vektlagt forklaringen til Harald Øyen, som stod mellom tiltalte og fornærmede da volden mellom de to fant sted. Retten har i sin vektlegging av disse vitnenes forklaringer sett hen til at disse vitnene er bekjente og venner, men har funnet disses vitneforklaringer troverdige og selvstendige og basert på egne observasjoner, og forklaringene bærer etter rettens syn ikke preg av eller indikasjon på at vitnene har samkjørt sine forklaringer. Retten har i sin bevisvurdering også sett hen til at fornærmedes forklaring avviker fra de øvrige vitnenes forklaringer i forhold til hendelsesforløpet samt hvordan han ble påført skaden over øyet, men finner ikke at fornærmedes forklaring rokker ved troverdigheten av de øvrige vitners, samt tiltaltes, forklaringer, som retten legger til grunn. Retten peker også på at karakteren av fornærmedes sår bygger opp under tiltaltes og de øvrige vitners forklaring om at såret er påført ved at tiltalte bet tak i ham, og retten bemerker at såret ikke passer overens med fornærmedes forklaring om at såret ble påført ham ved at tiltalte sparket ham i hodet. Retten bemerker også at det fremstår som helt usannsynlig at tiltalte tilstår å ha bitt fornærmede over øyet dersom han i realiteten ikke har utøvd en slik handling.

Enhver person kan se at rettens versjon overhodet ikke er i samsvar med den versjon som ble gitt under møtet med Kjernestyret. De involverte fortalte nødvendigvis under rettsaken mer eller mindre samme versjon som ble gitt under møtet med Kjernestyret, men retten – nei, de har klarte å komme frem til noe helt annet. Et godt eksempel på hvordan ei fjør blir til 5 høns!

Det er nesten utrolig at de kan klare å påstå at forklaringene i all hovedsak var sammenfallende, når de vet at alle har forklart seg tidligere for kjernestyret – og de har i tillegg snakket sammen hver dag det siste halve året. Men det som fasinerer meg mest er at de involverte ikke klarte å samkjøre sine historier bedre enn det de gjorde under kjernestyremøtet i september. Men den var åpenbart godt nok samkjørt etter rettens fraværende kravspesifikasjoner. Det at retten finner det usannsynlig at tiltalte tilstår å ha bitt meg fremfor å ha sparket meg, viser bare hvor lite retten har tenkt igjennom hvilke fordeler de har ved å hevde at det er et bitt fremfor et spark.



Retten går så over til å ta stilling til hvorvidt tiltaltes handling overfor fornærmede må anses som en legemsbeskadigelse som rammes av straffeloven § 229, første straffalternativ.

Retten tar først stilling til bestemmelsens objektive side, nemlig hvorvidt tiltaltes bitt hadde slike fysiske konsekvenser for fornærmede at det kvalifiserer som en skade i straffeloven § 229 sin forstand. Retten peker på at skadebegrepet i straffeloven § 229 i rettspraksis har blitt tolket innskrenkende slik at ikke enhver forstyrrelse av legemets anatomiske eller fysiologiske tilstand regnes som skade på legeme. Terskelen for hvilke fysiske konsekvenser som rammes av bestemmelsen er skjønnsmessig, hvor det i den konkrete

vurderingen legges særlig vekt på skadens omfang, dens art, varighet og lokalisering. Småskader som blåmerker eller mindre risp anses normalt å falle inn under straffeloven § 228. Dette gjelder som hovedregel også buler og hevelser, jf. Rt. 1990 s. 1155 og Rt. 1992 s. 1703. Ved sårskader vil, i tillegg til sårets omfang, særlig dets lokalisering ha betydning. Etterlater det seg et arr følger det av rettspraksis at det kreves mindre av arrets størrelse dersom det er lokalisert i ansiktet i forhold til å være lokalisert på en annen og mindre fremtredende del av kroppen.

I nærværende sak ble fornærmede påført et mindre sår over høyre øye. Fornærmede oppsøkte legevakten senere på ettermiddagen søndag 07.09.2008, og funn fra første konsultasjon er beskrevet i journalen som laserasjon (istykkerring) av huden. Legen sydde da såret under tvil, sett hen *til* at fornærmede ønsket det sydd, og stingene skulle så fjernes etter åtte dager. Den 12.09.2008, altså 5 dager etter hendelsen, kontaktet fornærmede igjen legevakten, og det viste seg da at det hadde gått betennelse i såret. De opprinnelige stingene ble fjernet den 13.09.2008 på grunn av at de var helt løse som følge av puss fra såret. Fornærmede var da ytterligere 7 ganger hos lege for oppfølging av infeksjonen frem til siste legebeseøk den 25.09.2008, hvor det følger av journalen at såret var grodd, og hvor 1 hjelpesting som ble satt den 15.09.2008 ble fjernet.

Her føler jeg retten kommer med selvmotsigelser. I første avsnitt skriver de at det kreves mindre av et arr i ansiktet, og det blir ikke stort mer fremtredende enn 1 cm fra øyet! Likevel omtaler de



visstnok kuttet som å være av

mindre karakter. Det overrasker meg, siden retten ble presentert en rekke bilder som viser at det ikke snakk om noe rent lite kutt. Men de baserer seg åpenbart mer på journalen, hvor legen gir uttrykk for tvil om han skulle sy eller ikke. Dette var utelukkende på grunn av infeksjonsfaren ved å bli sparket av en skitten sko dynket i øl gjennom en hel kveld. Jeg





forklarte til legen at jeg hadde blitt sparket, og legen la dette til grunn i sin vurdering. På tross av bildene, og det at jeg sydde 5 sting, så stiller altså retten spørsmål om jeg egentlig trengte å sy i det hele tatt – muligens fordi legen ikke gav klart uttrykk for i journalen at denne tvil skyldes infeksjonsfaren. Noe som gjør at retten ikke lenger vurderer dette som legemsbeskadigelse, hvor kravet er at man må minst ha sydd 2 sting.

Retten finner at det sår fornærmede ble påført var av relativt beskjedent omfang, og at det er usikkert hvorvidt det i det hele tatt var nødvendig å sy såret, i og med at det ble sydd under tvil. Videre påpeker retten at såret i følge legejournalen ble ansett som grodd 14 dager etter hendelsen. Retten bemerker at både skadens omfang og behandlingens varighet fremstår ha blitt mer omfattende som følge av den infeksjonen som satte seg i såret etter syngen. Retten finner også, på bakgrunn av fornærmedes egen forklaring, at det røde området rundt øyet som fornærmede fremdeles har etter såret vil forsvinne i løpet av inneværende år, og at det da kun vil være et lite arr igjen ved fornærmedes øyelokk som ikke så lett vil kunne ses. Sett hen til terskelen i rettspraksis i forhold til skader i ansiktet, finner retten, til tross for de overfor nevnte momenter, at et sår som medfører et varig arr ved øyet til en person er å anse som en skade som omfattes av straffeloven § 229. Retten finner dermed etter en konkret vurdering at det sår som fornærmede fikk etter tiltaltes bitt er å anse som en legemsskade, dog slik at skaden ligger helt i nedre sjikt av hva som omfattes av straffeloven § 229. Retten finner dermed at det objektive straffbarhetsvilkår er oppfylt.

Her forstår jeg ikke hvor retten får sin informasjon fra. Jeg har et arr på leggen som jeg fikk som følge av at jeg kom bort i en vedkubbe. En filleting som likevel har gitt meg et stort, synlig arr. Skaden var ingenting i forhold til det lange, brede og djupe kuttet jeg ble påført nær øyet – og det har ikke vært noe tegn til forbedring de siste 5 månedene, så jeg kan ikke forstå hvordan arret mitt bare plutselig bare skal forsvinne av seg selv når det ikke har vært noe tegn til bedring. Min vurdering er at jeg vil oppleve det samme som for arret jeg har på leggen, som aldri vil forsvinne. Så her kommer retten med en utopi som overhodet ikke er medisinsk begrunnet. Jeg skulle gjerne likt å vite hvordan synligheten skal bli bedre når der ikke engang er noen gradvis forbedring. Jeg har blitt forklart at ved slag er det mer sjeldent at det oppstår infeksjon, men at dette er vanskelig å unngå dersom det er påført av en skitten sko. Noe som gjør at retten burde vurdere skaden som desto mer alvorlig. Det som forundrer meg ved rettssystemet, er at de utelukkende ser på hva som har skjedd og tenker ikke engang tanken på hva som kunne ha skjedd. Et spark nær øyet kunne fort gjort meg blind på ene øyet, gikk meg hjerneblødning, slag med påfølgende lammelse på ene siden eller i verst tenkelig tilfelle hadde jeg blitt truffet i tinningen: døden. Skulle det utrolige skje, at arret blir mindre synlig enn det er per i dag – noe jeg anser som svært

lite sannsynlig grunnet fravær av bedring, så vil jeg uansett ha gått et til to år av mitt liv med en rød flekk. Jeg må også sky solen som pesten og holde meg innendørs i Norge hele sommeren grunnet faren for arrdannelse. Har ikke dette noe å si i det hele tatt under vurdering av straffbarhetsvilkåret?

Når det gjelder det subjektive straffbarhetsvilkår, så finner retten det ikke bevist utover en hver rimelig og fornuftig tvil at tiltaltes forsett omfattet skaden, dvs. at retten ikke er sikker på at tiltalte fant det overveiende sannsynlig at hans handling ville føre til at fornærmede ble skadet på legemet. Retten bemerker at tiltalte har blitt vurdert som om han var edru, jf. straffeloven § 40. Retten viser her til at tiltaltes bitt kom som en umiddelbar reaksjon på fornærmedes slag, og at tiltalte forklarte at bittet mot fornærmede var planløst og uten hensikt om å skade fornærmede. Retten finner slik at tiltalte i alle fall ikke hadde noen vilje om å påføre fornærmede en legemsskade. Når det gjelder at retten heller ikke finner det bevist at tiltalte fant det overveiende sannsynlig at hans bitt ville føre til slik legemsskade, har det avgjørende for retten vært at det foreligger stor usikkerhet knyttet hvordan tiltalte bet tak i fornærmede, og hvilken styrke tiltalte faktisk la i bitehandlingen. Når skadens endelige omfang etter rettens syn i stor utstrekning er et resultat av den etterfølgende infeksjonen i såret, finner retten det også vanskelig å fastslå hvor hardt tiltalte i realiteten

bet tak i fornærmede. Sett hen til at retten finner dette usikkert, kan retten dermed ikke utelukke at tiltaltes bitt var gjort med en så begrenset styrke at tiltalte ikke regnet det som overveiende sannsynlig at fornærmede ville bli legemsbeskadiget som følge av det. Sett hen til at rimelig tvil skal komme tiltalte til gode, finner dermed retten å legge til grunn at skadefølgen ikke var forsettelig. Det subjektive straffbarhetsvilkår i straffeloven § 229 er dermed ikke oppfylt. Tiltalte kan dermed ikke domfelles for overtredelse av denne bestemmelse.

Her er retten nok en gang ut på bærtur, og finner de mest utrolige bjørnebær. Da jeg kom til legevakten, ble jeg fortalt at noe hud hadde forsvunnet og annen hud hadde gått av med døden. Jeg kunne selv se at en bit hud stakk ut i en trekantform. Likevel spekulerer retten her i om det ble bitt uten hensikt om å skade fornærmede. Det blir som å skulle bite i et eple, klare å bryte gjennom skallet og ta seg en god bit – for så i ettertid si at man egentlig ikke mener å bite i eplet for å ta seg en bit. Jeg skulle gjerne likt å se den personen som klarer å ta en bit av et eple uten at det er en hensikt om å påføre eplet noen "skade". Retten ser heller ikke ut til å forstå det at uansett om det er et bitt eller et spark, så er dette en direkte årsak til at såret faktisk blir infisert. Det er ikke noe som bare skjer av seg selv av ren tilfeldighet. Retten ser heller ikke ut til å skjønne det at et kutt ikke blir større som følge av en infeksjon. Det er ikke slik at hud "revner" når et sår blir infisert, så kuttet blir hverken større eller mindre som følge av infeksjonen. Det neste blir vel at jeg ble sparket med et uhell, og at han muligens fikk en krampetrekning i foten. Retten klarer her å påstå at det er sannsynliggjort at jeg faktisk slo først, når tiltalte ikke engang selv husker hvilken side jeg traff

– og av 5 vitner, så kunne bare én bekrefte å ha sett slaget. De andre derimot, så at jeg var på vei til å slå – men ikke det at jeg traff noen med slaget mitt. Så, i samme setning, presterer de da å skrive at det påfølgende bittet (som tiltalte omtaler som irrasjonell) ikke var gjort med så stor kraft at et bitt ville føre til minst 2 sting. Med så stor kjeve vi er utstyrt med, så er det faktisk vanskelig å bite andre og samtidig begrense saken. Det er helt utrolig at retten kan spekulere i dette, når jeg faktisk endte opp med å sy 5 sting bare få timer etter å ha blitt påført skaden. Når grensen for legemsbeskadigelse er 2 sting, så er det bare helt fantastisk hva retten klarer å lire ut av seg. Jeg tolker det dit hen at denne misoppfattelsen hovedsakelig skyldes den noe tvetydige journalføringen, så jeg har bedt legen om en presisering for å forhindre at retten tar seg større friheter enn nødvendig.

Retten går dermed over til å vurdere hvorvidt tiltaltes handling rammes av straffeloven § 228 som gjelder legemsfornærmelse. Retten finner at det objektive straffbarhetsvilkår er oppfylt, jf. vurderingen overfor, Videre finner retten også at tiltaltes forsett omfattet legemsfornærmelsen, da retten finner det bevist at tiltalte regnet det som overveiende sannsynlig at et bitt mot fornærmedes ansikt ville innebære en fysisk innvirkning på fornærmedes kropp. Retten finner etter dette at de subjektive og objektive straffbarhetsvilkår er oppfylt i forhold til straffeloven § 228. Retten finner også at tiltalte ved å bite tak i fornærmede i ansiktet kunne ha innsett muligheten av legemsbeskadigelse som følge av sin handling, jf. straffeloven § 43, og at forholdet slik skal henføres under straffeloven § 228, annet ledd.

Retten har dermed funnet det bevist utover en hver rimelig og fornuftig tvil at både de subjektive og objektive straffbarhetsvilkår i straffeloven § 228, annet ledd er oppfylt hva gjelder tiltaltes handling overfor fornærmede.

Retten finner her tiltalte skyldig i straffeloven § 228, annet ledd.

*”Har Legemsfornærmelsen tilfølge Skade paa Legeme eller Helbred eller betydelig Smerte, kan Fængsel indtil 3 Aar anvendes, men indtil 5 Aar, hvis den har Døden tilfølge, eller Skaden er betydelig.”*

Med andre kan tiltalte straffes med inntil 3 år ettersom jeg har blitt påført en skade på kroppen, helse eller betydelig smerte. Du kan trygt si at det er her tilfelle ja. Skaden er så alvorlig at den skal omtales som legemsbeskadigelse grunnet i de 5 sting jeg måtte sy.

Retten går så over til å ta stilling til hvorvidt tiltalte da han bet fornærmede handlet i nødverge, og at hans handling av den grunn må anses som lovlig, jf. straffeloven § 48. Retten har vurdert tiltaltes handling i lys av situasjonen, men finner ikke at vilkårene i straffeloven § 48 er oppfylt, og at tiltalte dermed ikke kan anses å ha bitt fornærmede i nødverge. Retten har i sin vurdering sett hen til tiltaltes egen forklaring om at bittet var en spontan reaksjon på å bli slått i ansiktet, og at tiltalte ikke forklarte at han i situasjonen selv oppfattet at han hadde behov for å forsvare seg. Videre peker retten på at minst

tre av tiltaltes venner allerede stod rundt fornærmede og delvis holdt fornærmede og slik klart hadde overtaket over og kontroll på fornærmede, samt at Harald Øyen stod mellom tiltalte og fornærmede da fornærmede slo tiltalte og slik skapte en buffer mellom de to tiltalte og fornærmede. Retten er dermed av den oppfatning at tiltalte verken faktisk eller etter tiltaltes egen oppfattelse av situasjonen var en nødvergesituasjon hvor tiltalte bet for å forsvare seg mot fornærmede eller for å avverge nye rettstridige handlinger fra fornærmede.

Det er trist dag for alle som tror de har en viss grad av rettssikkerhet i Norge da retten her kommer frem til at det å bite noen i "selvforsvar" som fører til 5 sting, infeksjon, arr og påfølgende husproblem som psoriasis – skal være lovlig. Det overrasker meg hvor lite retten kjenner til de medisinske årsakssammenhenger, når de tross alt skal vurdere alvorligheten av den handlingen utført av tiltalte. La meg begynne med sannsynlighet for infeksjon ved bitt:

*"Kattebitt representerer en potensiell risiko for alvorlig infeksjon. Kattens lange, spisse tenner kan gi punksjonsskader, og risikoen for infeksjon er opptil 85 %" - <http://pdf.tidsskriftet.no/tsPdf.php?pdf=pdf2004|3194-6.pdf>*

De lange, spisse tennene gir lett punksjonsskader – som er årsaken til at risikoen for infeksjon kommer opp i hele 85%. Punksjonsskader betyr åpne kutt. Illustrert her ved Figur 20-7:

[http://www.akuttmedisin.info/paramedic/PPT/Blotdelsskader\\_Mosby-forelesning.ppt](http://www.akuttmedisin.info/paramedic/PPT/Blotdelsskader_Mosby-forelesning.ppt)

Sannsynligheten for infeksjon ved menneskebitt er svært høy, spesielt ved et slike enorme kutt - at det anbefales umiddelbar start av antibiotika (se PDF):  
*Fenoksymetylpenicillin 1 mill. IE 1 + 1 + 2 og kloksacillin/dikloksacillin 0,5–1 g × 3 i ti dager*  
Først 5 dager senere får jeg en resept, når det faktisk er konstatert infeksjon!  
Og jeg får selvsagt Abbotcin, som er feil antibiotikakur, før jeg dagen etter får diclozil – som faktisk er beregnet på bakterier i huden.

PPT-filen kan også opplyse at følgende sår-typene må lukkes: - *Sår i kosmetisk viktige områder (ansikt, lepper, øyebryn, etc.).* Dyr- og menneskebitt er vanligvis en kombinasjon av punksjons-, lacerasjons-, avulsjons- og knusningsskade.

Videre sier den at sårinfeksjon er en vanlig komplikasjon ved bløtdelsskader, som skyldes

- Åpning i huden
- Påfølgende eksponering til ikke-sterilt miljø

Mål ved sår-behandling:

- Forhindre infeksjon
- Beskytte ved infeksjon

## Årsaksfaktorer ved sår-infeksjoner

- Tid
- Mekanisme
- Lokalisering
- Alvorlighetsgrad
- Forurensing
- Stell
- Rengjøring
- Teknikk ved sår-behandlingen
- Pasientens allmenn-tilstand

Infeksjonen er hovedsakelig et resultat av en større åpning i huden som blir utsatt for en rekke bakterier, eksponert i et svært skittent miljø. Det å ikke lukke kuttet gir i seg selv en risiko for infeksjon. Det at det her er snakk om et kosmetisk viktig område, er i seg selv en grunn til at lukking av sår måtte påregnes. Det forundrer meg at retten ikke tror jeg er mer opptatt av min egen helse og arrdannelse, enn at jeg skal være villig til å lyve til legen om hva som har skjedd. Utdrag fra min journal:

---

07/09/2008 15:40:38 Konsultasjon [Lege Sharma, Satya@Bergen legevakt/Åsane legevakt]

Diagnose: S18 -ÅPENT SÅR/KUTT [SS]

Notat: [SS]07/09/2008 15:40

Anamnese

@ Var på fest i går kveld ca kl. 6 i morges ble han sparket da han lå ned. Han hadde vært på fest i 2 timer. Var ikke lenger ønsket av andre .

Funn: har laserasjon av huden . Noe av hudkanten er svart. Hevelse over øyelokket. Ikke synlig skade på selve øyet.

Røntgen

@

Vurdering

@ Er litt usikker vedr. syng men han ønsker å bli sydd.

Behandling: Fjerner dødt vev. rengjør sårkantene. Syr godt en kunne. Pas. følger selv med. Dersom tegn til infeksjon eller mørk farging, kontakter legevakten siden han ikke har fastlege. Sutur fjernes om ca 8 dgr.

---

Legen gjengir her det jeg fortalte i grove trekk. Som økonom har ikke jeg peiling på hva som er typiske konsekvenser av et spark i et skittent miljø utover det at jeg kan forvente å få et arr. Men det jeg i likhet med de fleste andre faktisk er klar over er at det er noe som heter rabbis, som er noe de

fleste tenker på i forbindelse ved et bitt. Nå visste jeg ikke nok om rabbis for å vurdere om det også gjelder menneskebitt, men i den grad jeg faktisk ble bitt – så ville jeg selvsagt ha nevnt dette for legen, slik at jeg ville fått best mulig behandling. Det er jo helt søkt at jeg skal dra helt til Åsane, lyge om hva som har skjedd, bare for å redusere mine muligheter for å få tiltalte domfelt grunnet sprikende forklaringer!

Det eneste som stod i tankene på meg var faktisk å minimere skadevirkningene, hvor jeg er fullstendig klar over at skaden var skjedd – kuttet var et faktum, og hvilke konsekvenser dette skulle få for gjerningsmannen ville være høyst ubetydelig for meg. Vedkommende ville ha nok problemer med sin egen samvittighet, men det jeg faktisk kunne gjøre noe med – var å gjøre mitt ytterste for å gjøre arret minst mulig synlig. Først tirsdag sender jeg en epost til leder i kjernestyret – noe som ikke akkurat vitner om at jeg er noen hevngjerrig person. Jeg har overhodet ikke hatt noen incentiv til å si noe annet enn sannheten gjennom hele prosessen. Det er overhodet ingenting som tyder på at jeg har hatt noen personlig agenda mot tiltalte, og det var utelukkende av et samfunnsansvar og omsyn til mine medstudenter at jeg valgte å ta det videre til kjernestyret – da fortsatt lykkelig uvitende om at leder var nær venn av tiltalte. Jeg har altså vært svært så løsningsorientert, og prøvd å løse dette på et lokalt plan – bare for å skjønne at det var det overhodet ingen håp om etter å ha blitt servert en nøye planlagt dekkhistorie. Vel vitende om kompleksiteten i historien, gjorde jeg en stor innsats for å gjøre jobben til politiet så lett som mulig ved å levere ei liste over 11 vitner – til ingen nytte, ettersom de kun avhørte de 5 involverte.

Men det hører ingen plass hjemme at jeg skal ha investert så mye tid og energi i en løgn, når jeg helt fra semesterstart visste at jeg virkelig måtte gjøre en innsats for å bli ferdig med min masterutdanning på et år – mot 2 år som er normalt. 3 uker før anmeldelsen var børsen på et 31% høyere nivå, så sannsynligheten for å få seg en jobb innen finans (min hovedprofil) hadde plutselig blitt vesentlig mindre – som gjorde at jeg ikke bare må klare masterutdanningen på et år, men at jeg i tillegg må klare et svært bra snitt for å ha håp om å få meg jobb. Likevel føler jeg et så sterkt ansvar for at jeg må gjøre det jeg kan for å redusere sannsynligheten for at gjerningsmannen gjør noe liknende ovenfor mine medmennesker, at jeg prioriterer å bruke tid på denne saken.

Jeg ser bare ut til å få dekket en del av de medisinske utgifter jeg har hatt i



denne saken, så mine økonomiske bekymringer som selvfinansiert student er fortsatt de samme. Jeg må fortsatt fullføre masterutdanningen på et år, og likevel fortsetter jeg å bruke tid på denne saken. Dette selv om mine muligheter alltid har vært små, og etter denne dommen kom så vurderes mine muligheter til å være nærmere null. Men jeg er så sjokkert over hvor dårlig rettssikkerhet vi alle har i Norge, at jeg rett og slett ikke bare kan sette meg på sidelinjen og akseptere det som skjer. Sannsynligvis vil det koste meg en mastergrad, men der mine muligheter allerede betraktelig redusert. Det høyst på tide i 2009 at noen faktisk gjør noe med vår rettssikkerhet. Per i dag vil jeg heller omtale den som gjerningsmannssikkerhet.

Retten går så dermed over til å ta stilling til hvorvidt det at fornærmede slo tiltalte med knyttet hånd ansiktet er en provokasjon, jf. straffeloven § 228, tredje ledd. Retten finner på bakgrunn av det beviste faktum at fornærmede, før tiltalte bet ham, forsettelig slo tiltalte ansiktet med knyttet hånd. Retten har dermed funnet det bevist at fornærmedes handling er en forsettelig legemsfornærmelse som går inn under straffeloven § 228. Retten har videre funnet det bevist at tiltaltes bitt er en umiddelbar gjengjeldelse av denne provokasjonen fra fornærmede. Retten finner det dermed bevist at det forelå en situasjon som oppfyller vilkårene straffeloven § 228, tredje ledd.

Det var da svært så hardt retten her skulle ordlegge seg: ” på bakgrunn av det beviste faktum ”. Hvordan i huleste er det bevist at jeg slo først? Det blir her fremlagt som at noe er bevisst utover enhver tvil. Nesten slik at det foreligger harde, fysiske bevis på at jeg slo først. Retten tar åpenbart ikke hensyn til at tiltalte ikke engang husker hvilken side han ble truffet, og tiltalte kan egentlig ikke ansees som troverdig når han i retten lyver om når han sluttet å drikke. Men retten gir seg ikke der. De påstår videre at det er bevisst at Henrik bet som en umiddelbar gjengjeldelse. Men her har overhodet \_ingen\_ av vitnene sett at Henrik faktisk bet meg, ikke engang Harald som bevitner å ha sett at jeg slo Henrik. Det er i seg selv med på å svekke troverdigheten til Harald, som påstår noe så ulogisk som at han skal ha sett slaget – men ikke sett det ”umiddelbare” gjengjeldende bittet. Jeg har

Tiltalte drikker øl 04:27:32 - bevis på falsk forklaring





blitt påført en skade så hardt og alvorlig at hud forsvinner, og hud stikker ut – med stor forekomst av blod. Min skade er bevisst, men det at Henrik slo meg blir kun underbygd av én bekreftelse som fra Harald. Tiltalte sin "skade" var så ubetydelig at han ikke engang kunne huske dagen etter hvilken side han ble truffet, selv om han la merke til en hevelse dagen etter. Dette er åpenbart nok for retten til å finne det bevist at straffeloven § 228, tredje ledd er oppfylt: *"Er en Legemsfornærmelse gjengjældt med en Legemsfornærmelse, eller er ved en saadan en forudgaaende Legemsfornærmelse eller Ærekrænkelse gjengjældt, kan den lades straffri."*

Det fascinerer meg at retten her påstår at jeg er funnet skyldig i brudd på straffeloven § 228, første ledd, som er straffbart med opptil 6 mnd fengsel. *"Den, som øver Vold mod en andens Person eller paa anden Maade fornærmer ham paa Legeme, eller som medvirker hertil, straffes for Legemsfornærmelse med Bøder eller med Fengsel indtil 6 Maaneder."*

Det bare viser hvor særdeles alvorlig det er å lyve i retten, og hvor hardt det bør slås ned på ved enhver forekomst! For det trengs åpenbart bare *ét* vitne som kan bekrefte Legemsfornærmelsen, selv om der er 5 vitner som også burde ha fått det med seg, for at retten skal finne meg skyldig. Samme vitne sa ingenting om at jeg slo først under møtet med kjernestyret 6 dager etter hendelsen!

Retten bemerker at det tilhører straffespørsmålet hvilken virkning fornærmedes provokasjon skal ha, jf. nedenfor.

#### *Straffespørsmålet*

Det er opp til rettens fakultative skjønn hvilken virkning fornærmedes provokasjon skal tillegges, altså hvorvidt den skal føre til straffrihet eller om den skal ha betydning ved utmålingen av straffen. Retten bemerker at avgjørelsen primært beror på en avveining av grovheten av tiltaltes legemsfornærmelse forhold til hvilken provokasjon som har utløst den. Retten har vurderingen av om fornærmedes provokasjon skal føre til straffrihet for tiltalte delt seg ett flertall (to meddommere) og et mindretall (rettens administrator).

Mindretallet finner ikke at provokasjonen fra fornærmedes side er av en slik karakter at det er riktig å late tiltaltes handling straffri som følge av den. Mindretallet peker på at fornærmedes slag er en handling som kun rammes av straffeloven § 228, første ledd, mens tiltaltes bitt rammes av straffeloven § 228, andre ledd som følge av at bittet hadde legemsskade som følge. Mindretallet viser denne sammenheng til rettspraksis som tilsier at det skal mer til for å la den forutgående provokasjonen medføre straffrihet når gjengjeldelseshandlingen medfører skadefølge, Mindretallet viser for så vidt også til at det i situasjonen hvor volden ble utøvd var tiltalte og hans bekjentskapskrets som utgjorde

flertallet situasjonen, og som hadde overtaket på fornærmede forbindelse med utvisningen, og at tiltalte før fornærmede rettet slaget mot ham allerede holdt tak fornærmede fysisk for å få ham ut av lokalet. Mindretallet viser også til tiltaltes forklaring om at han ikke fikk noen blåveis eller andre synlige merker etter fornærmedes slag, noe som tilsier at fornærmedes slag ikke var særlig kraftfullt. Situasjonen og styrken i fornærmedes slag tatt i betraktning, så finner mindretallet at det at tiltaltes handling, med den skadefølge den hadde, var uforholdsmessig i forhold til fornærmedes provokasjon, og slik altså for grov til den bør lates straffri som følge av fornærmedes provokasjon. Mindretallet mener dermed at det riktige i denne sak vil være å ta hensyn til provokasjonen ved utmålingen av tiltaltes straff.

Her er faktisk en person som kjenner loven, og vet godt hva som er rettspraksis. Ho sier at både loven og praksis tilsier at tiltalte her skal straffes. Mindretallet fikk med seg det at det ikke ble noen blåveis av slaget, men åpenbart ikke det at tiltalte sa han hovnet opp dagen etter – nettopp for å få frem at det var et hardt slag. Det er for meg tydelig at et dommerpanel bør bestå av flere som har god kjennskap til loven og vanlig rettspraksis.

Flertallet finner at grovheten i fornærmedes handling og tiltaltes handling er av en så lik karakter at det er riktig å late tiltaltes handling straffri som følge av fornærmedes provokasjon. Flertallet påpeker at tiltaltes handling var en umiddelbar og spontan reaksjon på å bli slått med knyttet neve i ansiktet av fornærmede, og at tiltalte trakk seg tilbake og bort fra fornærmede umiddelbart etter bitehandlingen uten å gjøre noe mer overfor fornærmede. Et slag med knyttet neve mot ansiktet til noen er en handling av samme grovhet som å bite etter noen i ansiktet. Flertallet påpeker også at den legemsskade som fornærmede ble påført var begrenset og helt i nedre sjikt av hva som er å anse som skade i straffelovens forstand, og at det nærmest må anses som tilfeldig at det kun var tiltaltes handling som medførte en skade, når fornærmedes handling like lett kunne ført til en tilsvarende skade hos tiltalte. På denne bakgrunn anser flertallet at det foreligger et rimelig forhold mellom tiltaltes og fornærmedes handlinger, og at det er forholdsmessighet mellom tiltaltes handling og fornærmedes provokasjon. Flertallet finner etter dette at tiltaltes handling kan "lades straffri" etter straffeloven § 228 (3) som følge av provokasjonen.

Tiltaltes skjebne, mulighet for innreise til USA, fremtidig utelukkelse fra 54 arbeidsgrupper og faren for samfunnsstraff skulle altså bli bestemt av to eldre menn med grått hår. Også kalt lekdommere, hvor det den ene skulle være det for aller første gang. Flertallet her har åpenbart fått med seg tiltaltes forklaring hvor han kunne fortelle at det var så hardt slag mot kinnet at det hovnet opp dagen etter (selv om han ikke har den fjerneste anelse om hvilken side han ble truffet). På bakgrunn av dette finner flertallet at mitt slag skal ha vært av ytterst grov karakter. Dette på tross av at tiltalte åpenbart ikke var plaget nok av slaget til engang å ta turen til legen. Ikke ble det journalført, ikke har noen bevitnet noen synlig skade eller andre former for bevis som faktisk underbygger grovheten av slaget. På bakgrunn av en heller tvilsom

vitneuttalelse av Harald (som bevitner at han så slaget, men ikke det umiddelbare påfølgende bittet), så er det rimelig å stille spørsmål ved om jeg i det hele tatt har slått Henrik. Det mener jeg det er god grunn til å ikke tro. Men på et uforklarlig, og mystisk vis klarer flertallet her å få et tvilsomt slag til å være av lik karakter som et kutt av betydelig størrelse og en svært så alvorlig påfølgende infeksjon. Den tid jeg har tapt som følge av skaden er også av betydelig karakter, og i min situasjon også av særdeles viktig karakter – som i ytterste konsekvens kan koste meg en mastergrad. Allerede er så mye tid tapt at karakternivået gjør at jeg ikke kan forvente å få noen finansjobb, eller jobb i det hele tatt grunnet den høye konkurransen om jobbene finanskrisen har skapt. Tiltalte derimot var så uberørt av slaget at han ikke engang husker hvilken side han ble truffet.

Flertallets konklusjon er her såpass uforståelig at man kan begynne å lure på om flertallet kan ha hatt en viss egeninteresse i å frikjenne tiltalte, hvor både alder (63+) og den løse tilknytning til rettssystemet gjør at den potensielt store oppsiden vil kunne veie opp for den marginale nedsiden. Dersom dette er tilfelle, så kan det også være med å forklare hvorfor 5 vitner velger å lyve foran norsk rett.

I og med at det er flertallets konklusjon som skal legges til grunn ved vurderingen av provokasjonens virkning, skal tiltaltes i utgangspunktet straffbare handling dermed lates straffri i medhold av straffeloven § 228, tredje ledd.

Tiltalte blir dermed å frifinne.

#### *Borgerlige rettskrav*

Påtalemyndigheten har nedlagt påstand om at retten tilkjenner fornærmede erstatning for økonomisk tap med kr. 5 465,-, og oppreisningserstatning fastsatt etter rettens skjønn, jf. straffeprosessloven §§ 3, jf. 427 ff. Fornærmede har angitt sitt erstatningskrav for fremtidig økonomiske tap til å være kr. 15950000,-, og sitt oppreisningskrav til å være kr. 20000000,-.

Retten finner at vilkårene for erstatningsplikt for tiltalte er oppfylt hva gjelder de utgifter fornærmede er påført i forbindelse med behandlingen av skaden, det vil si utgifter til medisinsk behandling og reiseutgifter i den forbindelse. Retten bemerker at selv om tiltalte frifinnes på grunn av provokasjon, så er tiltaltes handling like fullt ulovlig og forsettelig. Retten finner tiltaltes krav på kr. 5465,-, sannsynliggjort, og tiltalte dømmes dermed til å betale erstatning til fornærmede med dette beløp.

Som følge av en til de grader urimelig handling av tiltalte, så jeg ingen mulighet til å komme med noe krav i henhold til vanlig rettspraksis (en praksis jeg anser som urimelig).

Mine faktiske utgifter er faktisk større enn 5464,-. Det var avklart allerede som følge av reiseutgifter på vei til politiet for å levere kravet. Men mest skyldes det de mange påfølgende plagene, som psoriasis jeg fikk av den kraftige antibiotikakuren - som drap alt den kom over av bakterier i huden.

Under voldsoffererstatning.no, kan man lese dette:

---

### ***Hva kan voldsoffererstatningen erstatte?***

#### ***Erstatning for økonomisk tap***

*Utgifter til medisinsk behandling, egenandeler og medisiner, samt reiseutgifter i forbindelse med behandlingen*

- *Utgifter til behandling av tannskader.*
- *Erstatning for ødelagte klær og andre personlige bruksting du hadde på deg da voldsepisoden fant sted.*
- *Inntektstap som følge av skaden.*
- *Fremtidig inntektstap som følge av skaden.*
- *Fremtidige utgifter som følge av skaden.*

#### ***Oppreisning***

*Oppreisningserstatning er en skjønnsmessig utmålt engangssum for den voldte tort og smerte og for annen krenking eller skade av ikke-økonomisk art.*

*Erstatningsnivået på oppreisningen bygger på forvaltnings- og domstolspraksis. Det er ikke nødvendig å angi sum for*

*oppreisningserstatningen da en **eventuell oppreisning uansett vil bli utmålt basert på gjeldende praksis** i liknende saker, men du må påføre*

*søknadsskjemaet eller medfølgende brev at du ønsker slik erstatning. Ved utmålingen av oppreisning legges det som nevnt vekt på gjeldende praksis, men også hvor omfattende og smertefulle skader du er blitt påført, og hvor alvorlig den straffbare handlingen som danner grunnlaget for søknaden er isolert sett. Det følger av praksis at **ikke enhver skade påført ved vold kvalifiserer til oppreisning.***

Nedenfor følger tre eksempler på oppreisningsnivået i voldssaker etter dagens praksis. Kontoret for voldsoffererstatning finner imidlertid grunn til å påpeke at dette ikke er annet enn veiledende, jf. ovenfor om hva som vektlegges ved utmålingen.

I Erstatningsnemnda for **voldsofres** sak ENV-2005-1985 var søker etter et **brutalt overfall** blitt påført **flere brudd i ansikt og ribben**, samt **tannskader**. Nemnda fant at **oppreisningen passende kunne settes til kr 15 000**.

I Høyesteretts dom inntatt i Rt-2003-1580 fastsatte Høyesterett normen for **oppreisning i voldtektssaker til kr 100 000**. Det ble lagt vekt på den økte kunnskapen om skadevirkningene etter en voldtekt, samt uttalelser fra lovgiver. Høyesterett uttalte at det skal **særlige grunner** til for å **fravike normen** opp eller ned.

I Erstatningsnemnda for voldsofres sak ENV-2005-3949 var søker blitt utsatt for **vold og drapstrusler**. Hun fikk som følge av dette **blåmerker og psykiske problemer**. Nemnda fant at truslene ikke var av en slik art at de var omfattet av voldsoffererstatningsloven § 1. Erstatningsnemnda la videre vekt på at det som var **sannsynliggjort** av skader i saken (blåmerker) var av **begrenset karakter og omfang**, og fant det **ikke rimelig å tilkjenne oppreisning**.

---

Alle som anmelder tilfelle av legemsbeskadigelse får et grønt skjema som heter "Søknad om erstatning fra staten". På baksiden av dette står det at den øvre grense for samlede erstatning er satt til 20 ganger folketrygdens grunnbeløp. Altså 1,1 millioner i 2003. Likevel blir jeg bedt om å ta med fremtidig inntektstap som følge av skaden, som i min situasjon summerer seg til større beløp enn det som er fastsatt som øvre grense. Som dere ser ovenfor så var jeg godt informert om vanlig rettspraksis, noe jeg åpenbart ikke vært enig i da jeg skrev mitt krav. Ingen kronenum kan gi meg tilbake den verdifulle tiden jeg har tapt. Ingen beløp gjør at jeg kan se tilbake på den ugjerningen som er gjort i noe mildere lys. Jeg gjorde mitt livs viktigste valg da jeg bestemte meg for å bruke alt jeg har av hardt opparbeidede sparepenger, for å betale for min til nå viktigste grad – en mastergrad fra NHH. Jeg var fullstendig klar over at jeg må virkelig stå på, og jobbe knallhardt for å klare utdanningen på et år – hvor jeg hele veien måtte bruke hvert ledige øyeblikk til studiene. Utforutsette hendelser, som blind vold, ville sette hele

progresjonen i fare og sannsynligvis ødelegge mine allerede små muligheter for å lykkes.

Retten finner ikke at det foreligger et sannsynliggjort fremtidig inntektstap for fornærmede som følge av tiltaltes handling. Retten viser her til at såret over øyet grodde etter ca 14 dager, og at fornærmede ikke mistet noen eksamener som følge av den skade han ble påført.

Retten har åpenbart ikke fått med seg at vi har en pågående finanskriser, som vanskeliggjør situasjonen for de som utdanner seg innen finans. Det som skjer i slike kriser er at mange i ulike finansjobber med både høy utdanning og erfaring mister sine jobber, for så å søke på andre som blir utlyst. Når bedriftene er mer opptatt av å kutte kostnader, og si opp folk – så blir ikke akkurat mange ansatt disse dager. Men det utdannes like mange som før, som nå må konkurrere med flere om færre jobber. Så hva som må til for å være en av de ytterst få som blir ansatt under slike forhold? Jo, gode karakterer. Jeg fikk nesten stryk-karakter i 2 fag forrige semester, som faktisk er verre enn det å ikke ha tatt faget i hele tatt. For stryker man, kommer ikke karakteren med på karakterutskriften – noe den gjør ved dårligste oppnåelige karakter. Det eksisterer ingen mulighet for å få fjernet disse karakterene på noe annet vis enn å ta opp faget på nytt. Det får jeg først gjort før jul 2009. Men da er det for sent, fordi jeg må bli ferdig med masterutdanningen før sommeren. Jeg har ikke nok midler til å bli her et 3. semester. Jeg må også søke jobb dette semesteret, som er nesten helt umulig jobb grunnet en rekke fag med dårlige karakterer. I min forrige grad ved Universitetet i Oslo fikk jeg et snitt tett opp under høyeste toppkarakter. Jeg gikk ut som best i klassen. Så det er åpenbart noe som gjør at jeg ikke har klart å prestere som før. Man treng ikke miste eksamener for at det skal ha noe å si for fremtidig inntektstap. Det er så krevende å studere ved NHH at det skal ikke mye til før karakterene må lide. Når over 200 studenter kjemper om de ytterst få toppkarakterene som blir gitt, så skal ikke du gjøre mange feil før man ramler ned på listen. Det å få nesten stryk-karakter er altså verre enn å stryke en eksamen, noe retten her åpenbart ikke forstår.

Retten går så over til å ta stilling til om fornærmede skal tilkjennes oppreisningserstatning etter skadeerstatningsloven § 3-5 (1) for den tort og svie som han er påført. Retten bemerker at det er opp til rettens skjønn hvorvidt tiltalte skal pålegges å betale slik erstatning. Retten finner ikke at den påkjennning fornærmede er påført i nærværende sak er av en slik art at det skal tilkjennes oppreisningserstatning. Retten viser her til at fornærmede ble påført en begrenset skade, som vil etterlate seg et svært lite synlig arr over øyet. Videre var såret av behandlende lege regnet som grodd



allerede 14 dager etter hendelsen. Det er heller ikke sannsynliggjort at fornærmede har hatt plager, verken psykiske eller fysiske, som følge av såret etter at det var grodd igjen. Retten har også sett hen til fornærmedes egne opplysninger om at han har fått psoriasis som følge av antibiotikakuren han ble satt på da såret var betent, men finner heller ikke at dette kan danne grunnlag for å pålegge tiltalte å betale oppreisningserstatning til fornærmede i denne sak. Retten har også lagt noe vekt på fornærmedes provokasjon.

Jeg er her svært nysgjerrig på hvilket grunnlag retten kan si at jeg vil bli etterlatt et svært lite synlig arr når skaden et halvt år etter skaden oppstod i aller høyeste grad er svært så synlig, uten noen tegn til forbedringer de siste 5 månedene. Retten kunne selv se at jeg plages av en stor, rød og synlig flekk ved øyet – som de åpenbart må tilkjenne oppreisningserstatning for, når de selv påpeker at:

*”Retten bemerker at selv om tiltalte frifinnes på grunn av provokasjon, så er tiltaltes handling like fullt ulovlig og forsettelig.”*

Av denne grunn ble jeg tilkjent erstatning for dokumenterte utgifter. Et minimum burde være også å få dekket den tid jeg har brukt med en rimelig timelønn. Men som alle skjønner, har skaden og saken fått mye større følger for meg enn de direkte kostnader – og det er klart som lyse dagen at en viss form for erstatning bør tilkjennes. Den bestemmes uansett av rettens skjønn, og kan være helt ned til én krone. Så at det her ikke finnes noen grunnlag for å tilkjenne erstatning hører ingen plass hjemme. Retten prøver å forsvare sitt synspunkt ved å trekke frem at det ikke er sannsynliggjort at jeg skal hatt plager, hverken psykisk eller fysisk, som følge av såret etter det var grodd igjen. Prøver retten her å si at de rett og slett ser bort i fra det helvete jeg måtte gjennomgå i ukene etter skaden oppstod? At de enkelt har sett bort i fra de første ukene under vurdering av oppreisningserstatning? Retten er informert om at jeg plages av psoriasis som en direkte konsekvens av skaden, noe de åpenbart også velger å se bort i fra. Jeg må også sky solen som pesten og holde meg innendørs i Norge hele sommeren grunnet faren for arrdannelse. Det kan jeg si allerede kommer til å bli en stor plage! Og de har åpenbart null forståelse av hvilken psykisk påkjenning det er å se de fem involverte så og si hver dag på skolen, som en konstant påminnelse av min til dags dato mest traumatiske opplevelse. Igjen bruker retten den påståtte og høyst tvilsomme provokasjonen til å begrunne sin åpenbart urettmessige erstatningstilkjenning.



## *Saksomkostninger*

I og med at tiltalte frifinnes, skal han ikke dømmes til å betale sakens omkostninger.

Dommen er avsagt under dissens som beskrevet overfor.

## **SLUTNING**

1. Henrik Johan Molnes, født 16.08.1985, frifinnes for det forhold som fremgår av tiltalebeslutningen.
2. Henrik Johan Molnes dømmes til å betale kr. 5 465 , -femtusenfirehundreogseksifem -i erstatning til Lars Rune Føleide innen 2 -to -uker fra dommens forkynnelse, med tillegg av forsinkelsesrenter etter forsinkelsesrenteloven § 3, første pkt. fra forfall og inntil betaling skjer.

Hva annet kan jeg si enn at dette umulig kan ha gått mer i favør av tiltalte?  
Som betyr at alle utsatt for blind gruppevold ikke engang bør ta bryet med å  
anmelde forholdet, med mindre det foreligger betydelige dokumenterte  
utgifter. Det skulle ikke forundre meg om tiltalte har advokatutgifter som er  
større enn det endelige erstatningskravet.

\*\*\*\*

### **Frammøteforkynning**

Sted: Bergen tinghus, 4. etasje, rom 442  
Dag: Onsdag  
Dato: 25.02.2009  
Klokkeslett: 14:30

Retten hevet

*Marte Røv*  
Marte Røv



*Egil Hamre*  
Egil Hamre

*Trygve Skagestad*  
Trygve Skagestad

## RETTLEDNING TIL DOMFELTE I TING RETTEN

### Anke over tingrettens dom

Lagmannsretten er ankeinstans for tingrettens avgjørelser. Anke over en dom i tingretten må settes fram innen to uker fra den dag dommen er avsagt eller forkynt. Domfelte må innen samme frist angi om det begjæres ny behandling av rettskrav pådømt til fordel for fornærmede eller andre, slik som nevnt i straffeprosessloven § 3.

Hvis du mener at skyldkravene for straff ikke er oppfylt, kan du anke over bevisvurderingen under skyldspørsmålet. Du kan også anke over lovanvendelsen under skyldspørsmålet, utmålingen av straff eller annen rettsfølge, og over feil ved saksbehandlingen.

Lagmannsretten kan nekte å behandle anken hvis retten finner det klart at den ikke vil føre frem. Hvis saken gjelder en forbrytelse som etter loven kan medføre fengsel i mer enn seks år, vil anken bare kunne nektes fremmet når retten finner at anken gjelder spørsmål av mindre betydning, eller at det ellers ikke er grunn til at anken blir fremmet. I saker hvor påtalemyndigheten ikke har påstått eller det ikke er idømt annen reaksjon enn bot, inndragning, eller tap av retten til å føre motorvogn, kan anken bare fremmes dersom særlige grunner taler for det.

Hvis anken blir fremmet, får du oppnevnt en forsvarer som betales av det offentlige. Dersom du ønsker en bestemt forsvarer, bør du opplyse om det samtidig med anken eller så snart som mulig senere.

I ankeerklæringen må nevnes: -den dom som ankes, om anken gjelder hele dommen eller bare enkelte tiltaleposter, og om den omfatter avgjørelse om inndragning eller mortifikasjon -om anken gjelder saksbehandlingen, bevisbedømmelsen under skyldspørsmålet,

lovanvendelsen under skyldspørsmålet, eller avgjørelsen om straff eller annen rettsfølge -når anken gjelder saksbehandlingen; hvilken feil som påberopes -om det begjæres ny behandling av rettskrav til fordel for fornærmede eller andre, som nevnt i straffeprosessloven § 3

Ved begjæring om ny behandling av krav som nevnt i straffeprosessloven § 3, må det angis: om den gjelder hele avgjørelsen det resultat som kreves de feil som gjøres gjeldende den faktiske og rettslige begrunnelse for at det foreligger feil de bevis som vil bli ført

Videre bør nevnes: -nye bevis som påberopes -den endring som ønskes -ved anke over lovanvendelsen; hvilken feil anken grunnes på

Du kan sette fram ankeerklæringen skriftlig eller muntlig for den tingretten som har avsagt dommen, eller for påtalemyndigheten (f.eks. statsadvokaten eller politiet). Hvis du er varetektsfengslet, kan du også sette fram anken for tilsatte i fengselet. Forsvareren eller en annen advokat kan gi råd om du bør erklære anke, og eventuelt hjelpe deg med å skrive ankeerklæringen. Du kan også hjelp til å skrive ankeerklæringen hos tingretten, påtalemyndigheten eller hos tilsatte i fengselet. I alle tilfelle må du selv underskrive ankeerklæringen.

### Begjæring om ny behandling i tingretten

Hvis du er domfelt uten å ha vært til stede under hovedforhandlingen, kan du begjære saken behandlet på nytt. Vilklårene for ny behandling på grunn av møtefravær er at du gjør det sannsynlig at du hadde gyldig fravær, og at du ikke kan bebreides for at du unnlot å melde fra i tide. Begjæring om ny behandling må settes frem for tingretten eller påtalemyndigheten innen to uker fra dommen er forkynt.

Fengselsstraff Dersom du er idømt fengselsstraff og har særlige ønsker om tidspunktet for soningen av denne, må du henvende deg til politiet. Du vil pålegg av politiet om å møte til fastsatt tid og sted for soning av fengselsstraffen.

Dersom du er idømt betinget fengselsstraff, betyr det at utmålingen eller fullbyrdelsen av straffen er utsatt i en prøvetid. Grunnvilkåret ved betinget dom er at du ikke begår noen ny straffbar handling i prøvetiden. Det kan være fastsatt andre vilkår i dommen. Hvis du begår en straffbar handling i prøvetiden, kan retten gi en samlet dom for begge handlingene eller særskilt dom for den nye handlingen. Hvis du bryter fastsatte vilkår, kan retten bestemme at straff helt eller delvis skal fullbyrdes .

**Samfunnsstraff**

Dersom du er idømt samfunnsstraff, vil det si at du er pålagt utføre samfunnsnyttig tjeneste, delta i program eller andre tiltak utarbeidet av Kriminalomsorgen i frihet i så mange timer som retten har bestemt. Samfunnsstraffen kan også inneholde forbud mot kontakt med bestemte personer. Kriminalomsorgen bestemmer når og hvordan straffen skal gjennomføres. Hvis du begår en ny straffbar handling før samfunnsstraffen er gjennomført, eller hvis du ikke utfører samfunnsstraffen, kan retten bestemme at den subsidiære fengselsstraffen helt eller delvis skal fullbyrdes.

**Bot**

Hvis en bot ikke blir betalt til fastsatt tid, vil den bli innkrevet av Statens Innkrevingsentral ved lønnstrekk eller annen tvangsfullbyrdelse. Lykkes ikke dette, må den subsidiære fengselsstraffen sones.